

IB HENRIK CAVLING

KÄRLEK OCH KARRIÄR

 SAGA
EGMONT

IB HENRIK CAVLING

KÄRLEK OCH KARRIÄR

Ib Henrik Cavling

Kärlek och karriär

Oversättning från danskan av
marianne jango

Saga

Kärlek och karriär
är översatt från danska av Marianne Jangö efter
Stræberen

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1957, 2018 Ib Henrik Cavling och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711741078

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Första kapitlet

Disponent Frank Castborg i import- och exportfirman Dyrre såg forskande på hovmästare Jörgensen på nattklubben Centaur. Det var inte Jörgensens första besök hos det ärevördiga gamla handelshuset vid Bredgade.

Med rynkad panna sa Frank Castborg: — Förra gången ni var häruppe på kontoret, trodde jag att vi kom överens om att det också skulle bli den sista, inte sant?

Jörgensen ryckte på axlarna. — Det är inte så lätt för mig, disponenten. Herr Dyrre är en bra kund. Oftast betalar han kontant och det är svårt att neka honom kredit. När han kommer och har ett stort sällskap med sig, kan vi helt enkelt inte fråga honom om han har pengar till räkningen . . .

— Varför inte det?

— Det kan ju hända att Kaj Dyrre kommer dit som någon annans gäst. Det händer ibland. Dessutom förstör en sådan fråga stämningen på hela nattklubben . . .

— Ja, ja, ge mig räkningen då, herr Jörgensen. Jag hoppas att siffrorna stämmer den här gången.

— Jag har själv kontrollerat dem, disponenten, sa Jörgensen och räckte Frank räkningen. Den löd på 589 kronor och 20 öre. Frank, som hade suttit vid sitt skrivbord, reste sig hastigt. Han var nästan två meter lång och ovanligt bred över skuldrorna. Han hade ljust hår och klara, lysande blå ögon.

— Ni menar väl inte att ni kan få mig att tro att Kaj Dyrre skulle ha ätit och druckit för nära sexhundra kronor på en enda natt?

— Nej, men det är ju vasen också . . .

— Vad är det för en vas? Frank såg ännu en gång på räkningen. — En persisk vas för 175 kronor. Han såg frågande på Jörgensen.

— Det var en dyrbar vas, som vi hade stående i hallen, och som herr Dyrre råkade stjälpas, när han tog av sig rocken.

— Men den ska väl inte han betala?

— Herr Dyrre sa till portieren att han kunde skriva upp den på räkningen.

Frank skakade på huvudet. — Det går inte. Ni har väl era gäster ansvarsförsäkrade?

— Det vet jag inte.

— Naturligtvis har Centaur en ansvarsförsäkring. I varje fall så har Kaj Dyrre det. Låt i alla fall undersöka den saken och skicka mig sedan en ny räkning minus summan för vasen, så ska jag se vad jag kan göra.

— Kan ni inte betala mig nu?

— Nej.

— Men jag har själv lagt ut pengarna . . .

— Också till vasen?

— Nej, inte till den — men jag har svårt att undvara så mycket pengar.

— Det skulle ni ha tänkt på, när ni gav Kaj Dyrre kredit. Det strider helt mot vår tidigare överenskommelse och jag skulle ljuga om jag talade om för er att mitt hjärta blöder för er, tillade Frank med ett litet leende.

— Ja, det tror jag att ni skulle göra, sa Jörgensen en smula syrligt. Han tog räkningen, lade in den i sin plånbok och gick.

När Frank Castborg blivit ensam, gick han fram till fönstret, som vette ut mot Bredgade. Frank var tjugofem år gammal. Efter en utmärkt avgångsexamen från Brocks handelsskola, hade han blivit anställd hos Dyrres som

volontär. Det var fem år sedan dess och nu var Frank det stora handelshusets mest betrodda medarbetare. Inte ens den minsta affär avslutades utan att den först hade passerat genom hans händer. Chef för firman var Anders Dyrre. I tvåhundra år hade släkten Dyrre ägt sin firma och Anders Dyrre tillhörde den fjärde generationen. På trettioalet hade han varit en driftig och intresserad affärsman, men efter det andra världskriget hade han mer och mer överlåtit arbetet på sina medarbetare. Frank hade ofta tänkt på hur det skulle bli den dag, när den femte generationen tog vid. Femte generationen var Anders Dyrres enda son Kaj. Han var jämnårig med Frank, men hade hittills inte visat några andra talanger än förmågan att ge ut sin fars pengar. Kajs syster Gerda var tjugotvå år. Hon älskade vackra kläder och utlandsresor och var alltså inte heller särskilt billig i drift. Men Anders Dyrre kunde betala. Han var en förmögen man, och firman gjorde stora pengar.

Frank fick syn på hovmästare Jörgensen nere på gatan. Det var nog inte alltid så lätt heller att vara hovmästare på en nattklubb, där det gick en massa pappas gossar, som slog sönder vaser och begärde kredit, tänkte han. Frank kunde inte förstå att Kaj Dyrre i längden stod ut med sitt liv. Han hade hållit på i många år nu, och bortsett från vad det kostade, så måste det ju kännas tomt och innehållslöst att aldrig göra en nyttig sak.

Frank tyckte om och värderade sin chef. Ändå kunde han inte helt frikänna Anders Dyrre från en viss skuld till sin sons liv. Anders Dyrre var alldeles för eftergiven. Kajs räkningar betalades alltid. I våras hade han köpt en Jaguar för fyrtiotusen kronor utan att fråga sin far. Anders Dyrre hade visserligen ställt till med ett förfärligt hallå, men det hade ändå slutat med att Kaj hade fått behålla vagnen.

Telefonen ringde. Det var från banken. Den meddelade att Ferdinando Philippo Itserera i Sao Paolo, Brasilien, hade öppnat rembours på 900.000 kronor för köp av ett parti fisk. Frank lade på telefonluren och gnuggade förnöjt händerna. Det här var en fin affär, men det var också i sista ögonblicket. Fisken var redan på väg från Grönland till Hamburg. Nu måste den omdirigeras till Danmark och därifrån lastas om till Sydamerika. Frank hade med tiden blivit något av en expert på den sortens triangelaffärer. Lombardis i Milano sålde ett parti garn till Heinrich Müller i Hamburg, som betalade med fisk från Grönland. Men eftersom Lombardis inte handlade med fisk, hade Frank sålt den till Itserera i Sao Paolo. Sådana affärer var inte bara intressanta, de var också mycket inbringande för Dyrres, som kunde tillgodoräkna sig en viss procent både på garnet och fisken. Frank ringde på sin sekreterare. Han dikterade ett telegram till Lombardi i Milano och bad henne ringa upp Heinrich Müller. I dörren vände sig sekreteraren om. — Den nya har kommit, herr Castborg.

Frank såg desorienterad på henne. — Vad är det ni talar om, fröken Nielsen?

— Min efterträdare.

Frank rynkade pannan. En av orsakerna till att han ville ha en ny sekreterare var den att fröken Nielsen totalt saknade förmåga att uttrycka sig klart och koncist. Det hade bara kommit sex svar på Franks annons, och inget av dem hade verkat särskilt lockande. Men Frank hade i alla fall bestämt sig för att i första hand ta emot en fröken Möller. Inför sig själv måste han erkänna att det berodde på att denna fröken Möller hade varit anställd i AB Skomaterial, som ägdes av friherre Adam Vase. Friherre Vase ägde också Vasegården nära Birkeröd, där Franks far var arrendator. Av flera olika orsaker rådde det ett spönt förhållande mellan familjerna Vase och Castborg.

— . . . och disponenten kan tro att hon är något att vila ögonen på, men . . .

— Tack, fröken Nielsen, be fröken Möller stiga in.

Fröken Nielsen knuckte på nacken innan hon stängde dörren efter sig. Hon hade bara velat retas en smula. Det var allmänt känt på kontoret att den stilige unge disponenten inte intresserade sig det bittersta för sin kvinnliga personal. Biet var Franks öknamn. Han var flitig som ett bi och förstod sig på att samla honung till kupan, men det var också allt han intresserade sig för.

— Goddag, fröken Möller. Jag har läst er ansökan och den intresserade mig. Vill ni inte sitta ned ett ögonblick? Fröken Nielsen hade inte överdrivit. Ann-Liss Möller var en fröjd för ögat. Hon var helt enkelt för vacker för att passa i import- och exportfirman Dyrre. Även om Franks kolleger Erichsen och Halvorsen var gifta, så hindrade det inte dem att flirta med den kvinnliga personalen.

Ann-Liss Möller hade guldgult hår och blå ögon och hon var tjugotvå år gammal. Denna dag hade hon en blå sommarklänning på sig. Det var en riktig kontorsklänning, alltså en sedesam klänning som inte var sydd för att framhäva eller på minsta sätt understryka den ovanligt välformade figurens vackra linjer.

Ann-Liss å sin sida granskade Frank Castborg. Hon tyckte genast om hans ansikte och ögon, men för övrigt tyckte hon att han var otillständigt stor. Varken hans skjort- eller rockärmar orkade hänga med honom. Han har säkert svårt att få tag på lämpliga kläder, tänkte hon och satte sig på den anvisade stolen vid sidan av Franks skrivbord. Båda två såg värderande på varann. Frank bröt till sist tystnaden och frågade: — Varför vill ni byta anställning, fröken Möller?

— Det är helt och hållet av privata skäl. Ann-Liss tyckte inte att hon kunde tala om för honom att hon ville sluta sin

förra plats därför att friherre Vases son hade gjort henne ivriga närmanden under de tre sista månaderna.

— Jaså. Men ni har själv sagt upp er, inte sant?

— Ja.

— Ni skriver att ni kan engelsk, tysk och fransk korrespondens. Behärskar ni verkligen dessa språk, när det kommer till kritan?

— Ja, det anser jag.

— Jag skulle just diktera ett franskt och ett engelskt brev, när ni kom. Vill ni försöka ta dem istället?

— Gärna. Ann-Liss öppnade sin väska och tog fram penna och stenogramblock.

Frank dikterade på danska. Det första, som skulle till London, var rätt långt och invecklat, medan det franska brevet, som var till en vinagentur i Montpellier, bara var på sex rader.

— Tror ni att ni kan översätta dem?

— Ja. Ann-Liss började läsa upp det första brevet på engelska. Innan hon hade hunnit med hälften, var Frank på det klara med att flickan kunde mera engelska än han själv. Det franska brevet vållade inte heller några besvär för henne.

— Har ni lärt er det där på korrespondentkursen?

— Ja— bland annat. Ann-Liss kunde mycket väl ha talat om att hon hade varit ett år i Paris i tjänst hos en engelsk familj, men hon hade en känsla av att han inte tänkte anställa henne, och därför tyckte hon inte att det var någon idé att komma med några extra förtroenden.

— Hallå . . . Heinrich Müller? Frank Castborg, Kopenhagen . . . Hören Sie mal . . .

Ann-Liss iakttog Frank medan han talade. Det där är en karl som verkligen kan göra affärer, tänkte hon. Han slösar inte precis med orden.

Frank lade på luren. — Och vad fick ni ut av samtalet, fröken Möller? frågade han.

— Att ni har sålt Müllers fisk, som är på väg från Grönland till Hamburg, till en firma i Sao Paolo.

Frank nickade. Ann-Liss log mot honom och det avgjorde saken för Franks del. Hon var alldeles för söt. Det skulle bara bli oroligt på kontoret och det skulle gå ut över arbetet. På sätt och vis var det tråkigt. Det var inget tvivel om att fröken Möller var skicklig, i varje fall mycket skickligare än fröken Nielsen. Nej, men det gick inte i alla fall.

— Nu ska jag inte ta upp er tid längre, fröken Möller. Jag ska tala med ett par unga damer till, och sen ska jag låta höra av mig. Vi har ju er adress.

Ann-Liss kände hur det hettade i kinderna. Varför kan han inte säga rent ut att han inte vill ha mig, tänkte hon. Så lätt ska han inte få slippa undan. — Varför vill ni inte ha mig, herr Castborg? frågade hon.

Frank ryckte till. Han hade betraktat samtalet som avslutat och hade redan börjat tänka på andra saker. Ann-Liss satt emellertid kvar.

— Jag har redan talat om för er att vi ska låta höra av oss.

— Ni kan ju lika gärna ge mig besked nu genast. Ni vill ju inte anställa mig, och jag tycker inte att jag begär för mycket om jag frågar varför?

— Hur kan ni veta att jag inte tänker anställa er?

— Det är ju alldeles klart. Ni har provat mina kunskaper, och när ni sedan inte säger ett ord om arbetstid eller lön, så måste det ju bero på att ni inte tänker anställa mig.

Frank kliade sig i nacken. Det retade honom att hon hade rätt. Han hade inte varit uppriktig mot henne och hon hade rätt att få alla upplysningar hon å sin sida ville ha. — Vi erbjuder 750 kronor i månaden, sa han vänligt, och

arbetstiden är från nio till fem med en halv timmes lunch. Lördagar från nio till ett och tre veckors semester från och med nästa sommar.

Ann-Liss bestämde sig genast. Frank Castborg skulle säkert bli en intressant arbetsgivare. — Det går jag med på. Ska vi försöka då?

Riktigt så hade inte Frank tänkt sig saken. — Är ni förlovad? sade han.

Hon såg undrande på honom. — Har det någonting med mitt arbete att skaffa?

— Ja, i hög grad. Ni måste alltid kunna vara beredd att följa mig på utlandsresor i affärer, och det är inte säkert att en fästman skulle tycka om en sådan sak.

— Jag är inte förlovad.

— Då ska vi börja från början igen. Jag ville gärna veta anledningen till att ni slutar er förra anställning.

Nu har jag honom fast i alla fall, tänkte hon. — Eftersom jag utgår ifrån att ni tänker anställa mig, så har jag ingenting emot att tala om för er att jag har sagt upp mig därför att jag inte ville finna mig i att ständigt bli uppvaktad av min chefs son.

— Är det Preben? frågade Frank utan att tänka sig för.

Ann-Liss nickade bekräftande och frågade sedan: — Är ni släkt med arrendatorn på Vasegården?

— Det är min far.

— Men då är ju Henrik er bror!

— Känner ni min bror? frågade Frank överraskat.

Ann-Liss skakade på huvudet. — Baronén har nämnt hans namn i förbindelse med sin dotter Irene.

— Och den förbindelsen tycker han väl inte särskilt mycket om? sa Frank torrt.

— Nej.

Frank hade gärna velat fråga henne rent ut hur det stod till med affärerna på AB Skomaterial. Han hade hört att det

inte skulle gå så bra för baronen. Det var svårt att konkurrera med de spanska och italienska exportörerna, som kunde sälja sina skinn långt under de danska marknadspriserna. Frank bestämde sig för att inte visa sig nyfiken. Istället skulle han antaga Ann-Liss Möller. De kunde ju i alla fall försöka ett tag.

— Jag ska återkomma om ett par dagar med besked, fröken Möller, och jag tycker inte att ni ska bry er om att söka fler anställningar innan ni hört ifrån oss.

Ann-Liss log och reste sig. Hon förstod att hon hade blivit antagen. — Ska jag renskriva de här två breven innan jag går?

Han blev överraskad. — Tack så mycket, det vill jag gärna att ni gör.

Frank följde henne ut på kontoret och gav besked om att fröken Möller skulle få låna en skrivmaskin.

När Frank längre fram på dagen kom ut på kontoret igen, fick han Ann-Liss' brev av fröken Olsen, som samtidigt sa: — Det där var en flicka som kunde använda fingrarna, herr Castborg.

— Hur då?

— Jag har suttit på kontor i femton år, men jag har aldrig sett någon skriva maskin så fort. Och ändå skrev hon på en obekant maskin.

— Det låter ju lovande, sa Frank och gick in på sitt rum för att skärskåda de två breven ur alla upptänkliga synvinklar. Men han kunde inte hitta ett enda fel.

Arrendatorsbostaden och ekonomibyggnaderna på Vasegården låg helt isolerade från det stora corps de logi, som beboddes av den friherrliga familjen. Men också arrendator Castborgs hus var en stor och rymlig bostad. August Castborg var änkeman. Hans hustru Elisa dog när dottern Vibeke föddes, och August Castborg hade aldrig gift sig igen. Det hade inte heller behövts för hushållets

skull. Anna Katrine Jensen, inom familjen kallad Geske, var ett outhärligt faktotum i det Castborgska hemmet. Med kunnig och kärleksfull hand hade hon tagit sig an de tre barnens uppfostran, och själva hushållet ledde hon med stränghet och klok omtänksamhet.

Det var tidigt på söndag morgon, den första riktigt varma sommarsöndagen. Himlen var klar och blå, och bara en verklig pessimist skulle tveka att ge sig ner till badstranden.

Frank var tidigt på benen. Han skulle åka till Hornbaek med Birte, som var dotter till statsarrendator Andersen, som bodde på andra sidan om stationen i Birkeröd. Birte var jämnårig med Franks syster Vibeke, och de hade varit klasskamrater i skolan. Även om Birte och Frank inte var förlovade, så tog alla för givet att det en gång i alla fall skulle bli de två. Birte hade alltid gått ut och in på Vasegården. Till att börja med för att leka med Vibeke, senare för att läsa läxor tillsammans med henne, och nu kom hon för Franks skull. Sedan Vibeke hade förlovat sig med Knud Winther, som studerade teologi, hade de två väninnorna kommit en smula ifrån varandra.

— Godmorgon, Vibeke, sa Frank, när han kom in i matsalen, jag som trodde att jag skulle kunna skryta med att vara först uppe idag.

— Godmorgon. Ska du och Birte åka och bada?

— Ja — kommer du med?

— Ni tycker kanske bäst om att få vara ifred.

— Äsch, säg inte så. Du får gärna följa med. Det ser ut att bli härligt badväder idag.

— Det är snällt av dig, Frank, men jag har lovat Knud att följa med honom i kyrkan.

Frank log mot systemen och slog upp kaffe åt sig. I motsats till Frank och Henrik, som var stora som jättar, var Vibeke liten och spenslig. Hon hade aldrig varit särskilt söt, och

hon gjorde inte heller mycket för att bättra på sitt utseende. Hennes fästman ansåg dessutom fåfänglighet vara upphovet till många synder, och Vibeke gav honom rätt.

— Och vad ska jag köpa åt dig i Italien, Vibeke?

— När reser du?

— Tisdag morgon.

— Då ska jag tala om det imorgon.

— Jag hoppas att det inte blir en lika besvärlig sak som förra gången, sa Frank retsamt.

Vibeke trutade med munnen. Senast Frank var i Bryssel, hade Vibeke, som målade porslin, gett honom i uppdrag att köpa en ovanligt sällsynt lila färg. Det hade tagit Frank en halv dag och alla hans fickpengar att få tag på den.

— Seså, små barn, här har ni smörgåsarna. Geske kom in från köket och lade ett stort och ett litet paket på bordet.

— Det lilla är till Vips och prästen, sa hon förklarande.

— Himmel! utbrast Frank och såg på sitt armbandsur, jag ska möta Birte på stationen om fem minuter. Han reste sig, tog det stora smörgåspaketet och störtade ut.

Birte väntade redan, när Frank flåsande och andfådd kom fram till stationen. Hon såg strålande söt ut, en riktig sommarflicka i gul skjortblus och blå jeans. I ena handen hade hon en stor badväska av röd plastväv.

— Hej Birte, kommer jag för sent?

— Nej, jag kom just nu. Vi har fyra minuter på oss innan tåget går.

— Så söt du är, sa han uppriktigt och granskade henne från topp till tå.

— Det var rart sagt, Frank, log hon.

Det vimlade av folk i Hornbaek, men Frank och Birte lyckades ändå hitta en fredad plats i sanden. De var nere och badade och efteråt låg de och solade sig på badkapporna.

— Du kan ordna det fint för dig, du Frank, suckade Birte. Tänk om jag skulle kunna få åka med till Italien.

— Det vore ju väldigt roligt, men det här blir ju inte semester i vanlig mening . . .

— Men det är i alla fall din semester.

— Det är det naturligtvis, men jag får ett strängt program både i Milano och Rom.

— Är det inte lite småaktigt av firman att du ska göra det här på din semester?

— Det kan man inte säga. Det är ju jag själv som vill det.

— Förra året var du i London på affärsresa nästan hela semestern. Om du åtminstone fick nånting för det.

Han skrattade. — Men jag lär mig en massa saker.

— Javisst, men dem skulle du nog lära dig i alla fall. Dyrres utnyttjar dig skamlöst, Frank. Det säger Henrik också.

— Nej, stopp där — så illa är det inte heller.

— Det är det visst det. Du är firmans ledande man, det måste du väl erkänna, och för det får du bara 950 kronor i månaden. Tycker inte du att det är fel?

— De andra får inte mera heller, Birte.

— Du har själv sagt att Friis har tolvhundra.

— Men han är kamrer, och han har varit i firman i över trettio år. Det är annat med honom. Dessutom har han hustru och barn.

— Varför begär du inte påökt, Frank? Jag är säker på att du skulle få det.

— Det tror jag säkert att jag skulle få. Men jag klarar mig utmärkt på min lön. Jag sparar till och med en del av den.

— Jag tror inte att du bryr dig ett dugg om pengar, sa hon en smula anklagande.

— Det tycker jag nog att jag gör. Sex av veckans dagar gör jag inte annat än sysslar med dem.

— Du vet precis vad jag menar. Pengar till dig själv. Till ett hus, till kläder, till en bil och till en fru, ifall du nånsin får en.

Frank tog hennes hand. — Min hustru kommer inte att svälta, sa han leende.

— Det är ju lugnande att höra, svarade Birte med en viss spydighet.

Medan Frank hämtade läskedrycker i kiosken, packade Birte upp Geskes smörgåspaket. Luften och vattnet hade gett aptit, och maten försvann snabbt.

— Jag är så mätt, så jag inte kan röra mig på flera timmar, stönade Frank och sträckte ut sig på rygg i sanden.

— Nej, men vad kan man begära efter fjorton smörgåsar?

— Åt jag verkligen fjorton?

— Det gjorde du, och om det hade funnits flera, så hade du ätit dem också. Din blivande fru behöver i alla fall rejält med hushållspengar. Hur mycket skulle du ge henne?

— Tja, jag vet inte. Om du var min fru, Birte, hur mycket tror du att du skulle behöva för hushållet?

— Jag? Jag är ju inte ens förlovad. Jag har inte stora utsikter att bli gift.

Frank reste sig upp på armbågen och såg på henne genom solglasögonen. — Vill du gärna förlova dig, Birte?

— Det vill väl alla flickor.

— Riktigt med ring och så där?

— Ja, naturligtvis.

Birte väntade att han skulle säga något mera, men det gjorde han inte. Han bara la sig ned på rygg igen och slöt ögonen. Han hade bestämt sig för att köpa en ring till Birte i Italien. Naturligtvis betydde sådana saker väldigt mycket för en ung flicka. Dumt av honom att han inte hade tänkt på det förut. Han hade överhuvudtaget inte tänkt så mycket på äktenskap. De hade ju tiden för sig. Men så började han

tänka på affärer igen. Han hade en massa att göra i morgon. Som tur var hade Ann-Lis Möller hållit vad hon lovade. Hon hade nu varit fjorton dagar i firman, och hon var duktig och otroligt snabb. Frank hade funderat på att ta henne med till Italien. Det skulle vara en stor fördel att få allting utskrivet och klart medan man var på ort och ställe. Men det skulle nog bli för dyrt för firman. Frank såg Ann-Liss Möllers leende och intelligenta ansikte för sin inre blick. Sedan somnade han.

Frank vaknade med ett ryck. På solen kunde han se att han sovit i flera timmar. Han satte sig upp. Han var alldeles ensam. Birte har nog gått ner för att bada, tänkte han och reste sig.

Birte hade mycket riktigt varit och badat. Hon hade också skaffat sig sällskap, upptäckte Frank, när han kom ned till stranden. Hon spelade nämligen boll med två herrar och en dam. När Birte fick syn på honom, kastade hon bollen till honom. Han tog den och kastade den till en av herrarna. Sedan stannade han överraskad. Det var Kaj Dyrre han kastat bollen till.

— Nej, men har man sett på maken, det är ju Castborg, utropade Kaj. — Är det ni som har sällskap med den här söta flickan, som just har badat tillsammans med oss?

— Goddag, herr Dyrre. Ja, det är jag.

Birte rodnade och gick fram till Frank. — Är det där den unge Dyrre, viskade hon. Kaj kom fram till dem innan Frank hade fått tid att svara.

— Herr Dyrre och fröken Andersen, presenterade han, och så blev Frank och Birte i sin tur presenterade för de två andra. Det var ett gift par, som hette Lange.

En stund senare åkte familjen Lange, som bodde i Helsingör, hem. Kaj Dyrre följde med Birte och Frank upp till deras sanddyn.

— Bor ni härute, herr Dyrre? frågade Birte.

Kaj slog sig ned i sanden. — Nej, jag tog mig bara en liten tur hit upp. Men från det ena till det andra — vad ska ni två ha för er i kväll?

— Ingenting, vi ska bara hem till Birkeröd, sa Birte.

— Låt mig istället få bjuda er på middag. Det är sommarfest i Gilleleje i kväll. Jag kan köra er hem efteråt. Vad säger ni om det?

— Hurra, utropade Birte förtjust.

— Det kan vi visst inte, skyndade sig Frank att säga.

— Varför inte?

— Det är alldeles för mycket.

— Det fattades bara. Firmans ledande kraft. Jo, det är ni, Castborg, det vet ni mycket väl.

Birte nickade uppmuntrande mot Frank, som inte kunde hitta på något att säga.

Birte höll på att ramla baklänges när hon såg Kaj Dyrres Jaguar. Hon kunde helt enkelt inte låta bli att jämföra de två männen med varandra. Kaj hade ljusa byxor och en blå jacket med blanka knappar, utan tvivel sydd av en förstklassig skräddare. Han var lång, men inte så lång som Frank, svartthårig och hade vackra, regelbundna drag. Hakan var kanske en smula vek, men det fäste inte Birte sig vid. För henne blev kvällen en upplevelse. Först körde de till Gilleleje, där Kaj bjöd på hummer och lammkotletter. Sedan körde de en bit uppåt längs kusten och så tillbaka igen till dansen. Birte dansade varenda dans. Till att börja med dansade hon varannan dans med Frank och varannan med Kaj, men så småningom fick Kaj de flesta danserna. Det var ingen annan än Frank, som lade märke till det. Han hade inte särskilt trevligt, men han var glad för Birtes skull. Inför sig själv måste Frank erkänna att det var hyggligt av Kaj Dyrre att bjuda dem. Han gjorde det bara alltför flott. Enligt Franks åsikt var det inget förnuft i att äta middag för över hundra kronor. Det kunde man möjligen tillåta sig, ifall

man förtjänade pengarna själv. Men det gjorde nu inte Kaj Dyrre, det visste Frank kanske bättre än någon annan.

— Din lilla sötnos, du dansar alldeles underbart, viskade Kaj i Birtes öra.

— Det är också härligt att dansa med er, viskade hon tillbaka.

— Vi säger väl du, Birte.

Klockan ett slutade dansen. På hemvägen satt Frank i baksätet, medan Birte satt framme hos Kaj.

— Det har väl varit en underbar kväll, inte sant, Frank? suckade Birte.

— Jovisst, medgav Frank, och hoppades att han inte lät alltför sur.

Kaj körde först till Vasegården. Frank protesterade visserligen, men Kaj ville inte höra talas om något annat. Han skulle nog se till att Birte kom ordentligt hem, lovade han. Det var förresten mest praktiskt för honom att köra så, menade han.

Men Kaj körde först en liten bit förbi Birtes hem, innan han stannade vagnen. Sedan kysste han henne, och Birte gjorde motstånd, men inte särskilt energiskt.

— Du är underbar, Birte. Han tog henne under hakan och kysste henne på nytt. Den här gången gjorde hon inget motstånd alls.

— Du kan göra en man totalt galen, sa han och kysste henne för tredje gången. Den här gången var det inte tal om motstånd. Tvärtom!

Andra kapitlet

Ann-Liss var tidigt uppe på måndag morgon. Hon hade en liten enrumslägenhet i Dronningegården, där hon hade bott i tre månader nu. Under helgen hade hon varit hemma i Jerslev, där hennes föräldrar bodde. Hon ställde in resterna efter frukosten, diskade upp efter sig och drog den strikta kontorsklänningen över huvudet.

Ann-Liss var ännu inte säker på om hon trivdes med sitt nya arbete eller inte. Utom direktören bestod personalen av elva personer, varav sex var unga kontorsflickor. Såvitt Ann-Liss förstod var flickorna vänliga och hjälpsamma, men de hade inte mycket annat än nöjen och pojkar i huvudet. Detsamma kunde man nästan säga om de två herrarna Erichsen och Halvorsen. De utnyttjade i varje fall alla tillfällen till skämt och flirt. Så var det Frank Castborg och han var ett kapitel för sig. Han kallades Biet och det var ett bra namn. Alla hans tankar och handlingar rörde bara firman och affärerna. Han log visserligen ofta, men det var bara i samband med arbetet. Leenden av annat slag kände han tydligen inte till. Åtminstone inte mellan nio och fem. Ändå tyckte Ann-Liss bra om honom. Han var kylig och sträng, men mycket duktig. Men hon förstod sig inte på honom och hon undrade vart han ville komma. Var han bara en klok streber, som väntade på sin chans att bli direktör och använde väntetiden till att göra sig oumbärlig? Hon kunde inte svara på den frågan. Att den kloka och smarta affärsmannen helt enkelt var en enkel och hederlig människa utan personlig äregirighet och fåfänga, föll henne aldrig in.

Flera gånger hade Ann-Liss varit nära att ge Frank en varning när det gällde hans bror Henrik. För inte så länge sedan hade Ann-Liss råkat höra ett telefonsamtal mellan friherre Vase och hans hustru. Henrik Castborgs intresse för den unga dottern Irene hade varit på tapeten. Baronen hade helt brutalt förklarat att om den bonddrängen inte höll sina smutsiga fingrar från hans dotter, så skulle han allt jaga fadern från gården nästa gång arrendet skulle förnyas.

— Hur bär sig egentligen en ung dam åt för att kunna se så förtrollande ut en arla morgonstund? Ann-Liss råkade stöta på herr Erichsen ute i garderoben. Som vanligt låtsades hon inte höra vad han sa.

— Har herr Castborg kommit? frågade hon.

— Det vet jag inte, jag kom nyss innanför dörren, men det är han säkert. Han ska ju fara till Italien i morgon, den lyckliga osten. Ska ni resa med honom, fröken Möller?

— Det har jag inte hört nånting om.

Erichsen smackade med tungan. — Jag önskar att jag vore i hans kläder. Det vore ett utsökt nöje att få visa Italien för er.

Frank satt vid sitt skrivbord, fördjupad i arbetet, när Ann-Liss kom in.

— Godmorgon, herr Castborg.

— Godmorgon, fröken Möller. Vill ni vara snäll och ta några brev nu genast. Det är ett par saker som brådskar.

Den följande timmen dikterade Frank ungefär ett dussin brev. Sedan skickade han ut Ann-Liss på kontoret för att renskriva dem. Så snart hon var färdig med det, hade han nya brev färdiga för diktamen. På det sättet gick hela förmiddagen och större delen av eftermiddagen. Strax före lunch bad han Ann-Liss beställa ett samtal med Hamilton i Rio de Janeiro. Frank tyckte inte om att betala nästan hundra kronor för tre minuters samtal, men han var